

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy Poznań–Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w Wydziale VI Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tamara Grzelak

Protokolant: Izabela Koszuta

w obecności prokuratora Tomasza Latour

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 grudnia 2017 r.

sprawy **M. S. (1)**

syna K. i M. zd. T. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od października 2013r. do lipca 2017r., z wyłączeniem okresu listopada 2013r. do stycznia 2015r, lipca 2015r, do listopada 2015r, listopada 2016r. do grudnia 2016r, oraz lutego 2017r, w P. uchylał się od wykonywania na rzecz córki W. S. i syna M. S. (2) obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2013r. sygn. akt XIIC 2564/12 na kwotę 800 zł a łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległości stanowiła równowartość więcej niż 3 świadczeń okresowych i opóźnienie zaległego świadczenia wyniosło więcej niż 3 miesiące, a nadto poprzez zaniechanie wpłat alimentacyjnych naraził córkę W. S. i syna M. S. (2) na niemożność zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych

to jest o przestępstwo z art. 209 § 1a kk

1. oskarżonego M. S. (2) uznaje za winnego przestępstwa z art. 209 § 1a kk popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 209 § 1a kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności
2. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 zł, a na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych [tekst jednolity Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z zm.] wymierza mu opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ SSR Tamara Grzelak

UZASADNIENIE

W sprawie M. S. (1) Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (3) i M. S. (4) zawarli związek małżeński w dniu 26.08.2006r. w T. P.. Mają dwoje dzieci: M. S. (2) urodzonego (...) i W. S. urodzoną (...) W dniu 21.02.2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie sygn. akt XII C 2564/12 orzekł rozwód stron. W wyroku Sąd nałożył na M. S. (1) obowiązek łożenia na utrzymanie małoletnich W. i M., określając obowiązek alimentacyjny w kwocie po 400 zł miesięcznie na każde z dzieci.

M. S. (3) nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego w okresie od października 2013r. do lipca 2017r., jednakże z wyłączeniem okresu listopada 2013r. do stycznia 2015r, lipca 2015r, do listopada 2015r, listopada 2016r. do grudnia 2016r, oraz lutego 2017r, kiedy to należności były ściągane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W..

M. S. (3) mimo ustalonych co dwa tygodnie widzeń z dziećmi nie ma z nimi kontaktu, nie zabiega o widzenia z dziećmi i nie interesuje się nimi. Od 2013r. oskarżony widział się z dziećmi około 5 razy.

W dniu 24.02.2014r. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 1820/13 M. S. (3) został uznany za winnego czynu z art. 209 § 1 kk i skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby. Oskarżony został zobowiązany do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletnich M. i W.. Pomimo wyroku skazującego i obowiązku łożenia na utrzymania swoich dzieci M. S. (3) nadal nie płacił regularnie alimentów.

W. i M. S. (5) pozostają pod opieką matki M. S. (4), która w całości zapewnia dzieciom codzienną opiekę, dba o ich stan zdrowia, pomaga w szkole. Matka dzieci pracuje w sklepie mięsnym i zarabia ok.2000 zł miesięcznie. M. S. (4) uzyskuje świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie 800 zł, z programu 500+ kwotę 1000 zł. M. S. (4) z (...)u otrzymuje zasiłek rodzinny w kwocie 100 zł. Rodzina wynajmuje mieszkanie, miesięczne koszty utrzymania to 1100 zł. W roku szkolnym 2015/2016 Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie udzielał pomocy M. S. (4) w formie posiłku dla dzieci w szkole.

W. S. leczy się, w związku z chorobą przewlekłą matka ponosi dodatkowe comiesięczne koszty w wysokości 70 złotych. Dziewczynka uczestniczy w wyjazdach harcerskich i chóru. Chłopiec nie chce uczestniczyć w żadnych wyjazdach.

M. S. (3) w okresie od 2013r. do 2017r. pracował w firmie (...) w P. (2013-2014r) oraz w piekarni. Od lutego 2017r. pracował dorywczo, natomiast od sierpnia 2017r. pracuje w firmie brukarskiej K. B. S. w S. i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2000 zł miesięcznie.

Należności były ściągane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. W.. Na skutek egzekucji komorniczej zostały pobrane następujące kwoty:

-708,82 zł w dniu 21.11.2013r., 18.12.2013r., 16.01.2014r. 14.02.2014r., 19.03.2014r.,

15.04.2014r., 19.05.2014r. 18.06.2014r., 15.07.2014r, 13.08.2014r.

- 875,69 zł w dniu 28.11.2014r.

- 33,80 zł w dniu 28.01.2015r.

- 430 zł w dniu 10.07.2015r.,

- 372,11 zł. w dniu 12.08.2015r., 10.09.2015r.

- 343,72 zł w dniu 09.10.2015r.

- 52,26 zł w dniu 16.11.2015r.

- 100 zł w dniu 02.02.2017r.

M. S. (3) ma 37 lat, urodził się (...) w P., jest synem K. i M. z domu T.. Oskarżony jest obywatelem polskim, rozwiedzionym, na utrzymaniu ma dwoje dzieci w wieku 11 i 12 lat. M. S. (3) ma wykształcenie średnie, pracuje w firmie (...) z wynagrodzeniem 2000 zł miesięcznego dochodu. Wg oświadczenia nie ma majątku.

Oskarżony był karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P., sygn. akt VIII K 1272/11 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12kk na karę 1 roku pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, 40 stawek po 10 zł grzywny, naprawienie;

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 424/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, 504stawek po 20 zł grzywny, naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 313zł;

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 1820/13 za przestępstwo z art. 209 § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, dozór kuratora, obowiązek łóżenia na utrzymanie małoletnich dzieci;

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt III K 512/15 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, dozór kuratora, naprawienie szkody;

-wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. akt II K 143/16 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 286 § 3 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, naprawie szkody na rzecz 5 pokrzywdzonych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) (k. 26-28)

- zeznań świadka M. S. (4) (k. 195-195V w zw. z k. 617-19, 154-156,)

- dokumentów: pisma Komornika Sądowego (k.1-4), 37-145), wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21.02.2013 r. sygn. akt XII C 2564/12 (k.5), pisma z Powiatowego Urzędu Pracy w P. (k. 13, 151, 163), pisma z (...) Centrum (...) (k.14-15, 152-153, 146-165), pisma z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie (k.16), karty karnej (k. 29-30, 168-170), wyroku Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. w P. z dnia 24.02.2014 r. sygn. Akt VI K 1820/13 (k. 178).

M. S. (3) nie stawiał się na rozprawę, Sąd nie uznał jego obecności za obowiązkową. W postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu, ale podał, że płacił alimenty przez komornika. Złożył niekonsekwentne wyjaśnienia, którym Sąd jedynie w części dał wiarę.

Oskarżony podał, że alimenty komornik odcigał mu z pensji, co koreluje z dokumentacją nadesłaną przez komornika sądowego P. W. i zasługuje na wiarę. Okresy te są bowiem wyłączone z opisu przestępczego czynu. Nie znajdują jednak żadnego potwierdzenia wyjaśnienia oskarżonego, że nie uchyla się od płacenia alimentów, bo w okresie opisanym w wyroku nie płacił na dzieci, ani w żaden inny sposób nie wypełniał obowiązku alimentacyjnego.

Nie są wiarygodne twierdzenia M. S. (1), iż utrzymuje kontakt z dziećmi, widuje je 2-3 razy w miesiącu, kupuje prezenty, gdyż te wyjaśnienia stoją w sprzeczności z zeznaniami M. S. (4). O tym, że oskarżony nie ma kontaktu z dziećmi świadczy także błędnie podany przez niego podczas przesłuchania w dniu 6.10.2017r. wiek dzieci. Nie sposób przyjąć, że ojciec, który ma regularny kontakt z dziećmi i wyraża zainteresowanie ich życiem, spotyka się, kupuje ubrania - jak przedstawiał siebie oskarżony- nie wie ile lat mają te dzieci.

Przydatne dla sprawy były zeznania **M. S. (4)**, Sąd w całości dał jej wiarę. Świadek przedstawiła sytuację materialną swoją i dzieci, wskazując jakie ma obciążenia, a jakie dochody, przedstawiła też relacje dzieci z oskarżonym w okresie zarzutu. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować jej wiarygodność gdyż zeznania korelują z materiałem dowodowym w postaci dokumentów określających wysokość dochodów, szczególnie decyzji wydanych przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie oraz z (...) Centrum (...), a także dokumentacji sporządzonej przez Komornika Sądowego P. W..

Wskazać wyraźnie trzeba, że zeznania świadka nie budziły również wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i zawodowego Sądu. Dochody M. S. (4) są bardzo skromne, kobieta uzyskuje dodatkowe świadczenie z tytułu 500+- tj. łącznie 1.000zł i jak sama podała właśnie te środki są istotnym wsparciem domowego budżetu. Podkreślić też należy, że wypowiedzi świadka były wyważone, nastawione na obiektywne przedstawienie

sytuacji małoletnich, a nie jakiegokolwiek obciążenie oskarżonego- o czym świadczy też wskazanie, że kobieta nie występuje o podwyższenie alimentów, gdyż oskarżony i tak ich nie płaci.

Przydatne dla sprawy były wszystkie opisane wyżej **dokumenty**. Nie były one kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości co do autentyczności i prawidłowości ich sporządzenia, Sąd nie znalazł najmniejszych podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

M. S. (3) w okresie od października 2013r. do lipca 2017r., z wyłączeniem okresu listopada 2013r. do stycznia 2015r, lipca 2015r, do listopada 2015r, listopada 2016r. do grudnia 2016r, oraz lutego 2017r, w P. uchylał się od wykonywania na rzecz córki W. S. i syna M. S. (2) obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2013r. sygn. akt XIIC 2564/12 na kwotę 800 zł, a łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległości stanowiła równowartość więcej niż 3 świadczeń okresowych i opóźnienie zaległego świadczenia wyniosło więcej niż 3 miesiące, a nadto poprzez zaniechanie wpłat alimentacyjnych naraził córkę W. S. i syna M. S. (2) na niemożność zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 a kodeksu karnego.

Na sprawstwo oskarżonego wskazują szczególnie zeznania M. S. (4), dokumenty dotyczące postępowania egzekucyjnego KMP 28/13 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym Poznań-Nowe Miasto i W. w P. P. W. i uzyskiwanych wpłat, odpisy wyroków Sądu Rejonowego Okręgowego w P. z dnia 21.02.2013r. oraz Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 24.02.2014r. sygn. akt VI K 1820/13 oraz informacje z (...) Centrum (...).

Zgodnie z art. 209 § 1 kodeksu karnego kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Wg § 1a - jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przestępstwa nie alimentacji dopuszcza się ten, kto uporczywie uchyla się od ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Uporczywym uchylaniem się od płacenia alimentów jest więc taka sytuacja, gdy sprawca, mając ku temu realne i faktyczne możliwości alimentów, nie płaci i czyni to świadomie. Nadto, jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim.

Tak sytuacja miała miejsce w przypadku oskarżonego. M. S. (3) od początku skonkretyzowania obowiązku wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21.02.2013r. nie płacił alimentów na dzieci. Również nie interesował się wychowaniem małoletnich pokrzywdzonych: nie odwiedza ich, nie dzwoni np. na urodziny, czy w święta. Sąd nie podziela wyjaśnień oskarżonego na okoliczność tego, aby płacił alimenty zasądzone na rzecz małoletnich dzieci, bo okresy te zostały wyłączone w opisie przestępczego czynu, a po drugie jak wynika z pisma komornika pobrane kwoty w postępowaniu komorniczym nie są w pełnej wysokości zobowiązania alimentacyjnego.

Przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem materialnym, gdzie skutkiem jest narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zarówno w orzecznictwie jaki w doktrynie został przyjęty pogląd, że zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania ale także do uzyskania niezbędnego wykształcenia i korzystania z dóbr kulturalnych. Małoletnie dzieci oskarżonego W. i M. uczęszczają do szkoły i są wychowywane przez matkę, która pracuje. Uzyskane dochody wystarczają na zapewniania podstawowych potrzeb W. i M.. Jednak bez należności alimentacyjnych kobieta nie

mogłaby zaspokoić potrzeb dzieci, co wyraźnie wskazała. Świadczenie alimentacyjne wypłacane jest przez uprawniony do tego organ, nie przez oskarżonego. Równie istotne jest, że zaspokajanie potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji, albo przez inne osoby nie zobowiązane, a także z funduszu alimentacyjnego, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb (OSNPG 1987, z. 8, poz. 103).

Nie sposób pominąć i tego, że obowiązek opieki, którego naruszenie jest penalizowane w art. 209 kodeksu karnego, polega nie tylko nałożeniu finansowym na utrzymanie dzieci, ale i sprawowaniu osobistej nad nimi opieki. Oceniając okres od października 2013r. do lutego 2017r., z wyłączeniami wskazanymi w opisie czynu, wskazać trzeba, że oskarżony nie miał żadnych przeszkód, by podjąć prace- choćby dorywcze, czy sezonowe - i wykonywać obowiązek na rzecz małoletnich. Jest bowiem zdrowym mężczyzną, podejmującym różne czynności zarobkowe.

Jak już zostało wyżej opisane- przestępstwo niealimentacji jest przestępstwem skutkowym, skutek polega na niemożności zaspokojenia najważniejszych potrzeb życiowych przez osoby pokrzywdzone. Przestępstwo z art. 209 kk jest przestępstwem materialnym, co oznacza, że warunkiem jego dokonania pozostaje to, że uchylenie się od obowiązku alimentacyjnego spowodowało skutek w postaci narażenia pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Taki właśnie skutek wywołało celowe i świadome uchylenie się przez M. S. (6) od nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego wobec córki W. i syna M.. Matka małoletnich wyraźnie wskazała, że gdyby nie było alimentów, które teraz wypłaca jej fundusz to dzieci byłyby narażone na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Rozważając, jaka kara będzie najlepsza dla M. S. (1) za popełnione przestępstwo i wdroży go do przestrzegania porządku prawnego i jednocześnie będzie oddziaływać na niego wychowawczo, Sąd brał pod uwagę zgodnie z zasadami określonymi w kodeksie karnym okoliczności przedmiotowe i podmiotowe.

Zgodnie z art. 53 § 1 i 2 kodeksu karnego Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Mając na uwadze zmiany brzmienia art. 209 kk, Sąd przyjął wskazaną przez oskarżyciela publicznego kwalifikację prawną z art.209§1a kk, który w pełni odpowiada brzmieniu przepisu obowiązującego w chwili czynu. Brak był podstaw do przyjęcia, iż poprzednio obowiązujące przepisy są względniejsze dla sprawcy w rozumieniu art. 4 § 1 kk.

Czyn z art. 209 § 1a kk zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Sąd uznał, że za popełnione przestępstwo dla M. S. (1) jedyną sprawiedliwą karą jest kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kara jednego roku pozbawienia wolności, byłaby zbyt surowa.

Rozważając jaką karę wymierzyć oskarżonemu Sąd brał pod uwagę zgodnie z art.53 k.k. okoliczności przedmiotowe i podmiotowe. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego, z w tym za czyn z art. 209 § 1 kk, a szczególnie to że mimo skazania nadal nie płacił alimentów na rzecz małoletnich, ani w inny sposób nie przyczyniał się do ich utrzymania. W zachowaniu oskarżonego Sąd nie znalazł żadnej okoliczności łagodzącej. To, że z opisu czynu wyłączono pewne okresy, nie wynikało ze zmiany nastawienia M. S. (1) do obowiązku alimentacji, lecz przekazywania świadczenia na rzecz alimentów poprzez egzekucję komorniczą.

Kara pozbawienia wolności jest karą najsurowszą. Brak jednak jakichkolwiek podstaw, by wobec M. S. (1) - wielokrotnego sprawcy różnych przestępstw rozważać karę innego rodzaju. Kara grzywny, czy kara ograniczenia wolności nie spełniłaby swojej podstawowej funkcji- tj. wdrożenia do przestrzegania porządku prawnego i płacenia regularnie należności alimentacyjnych. Istotne jest bowiem, że oskarżony dostał taką szansę, gdy warunkowo

zawieszono mu wykonanie kary pozbawienia wolności w sprawie VIK 1820/13 Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu. Jednakże M. S. (3) mimo orzeczonego obowiązku w wyroku karnym - nie realizował obowiązku alimentacyjnego na rzecz dzieci. Ten obowiązek był wykonywany jedynie wtedy, gdy komornik prowadził egzekucje ze świadczeń należnych oskarżonemu z tytułu pracy, czy zasiłku z Powiatowego Urzędu Pracy. Taka postawa M. S. (1) jasno wskazuje, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może zmienić jego nastawienie wobec ustawowego obowiązku i wdrożyć go do przestrzegania prawa.

Wskazać też w tym miejscu trzeba, że zgodnie z obecnie obowiązującym kodeksem karnym- brak podstaw prawnych, by rozważać orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. M. S. (3) był bowiem pięciokrotnie skazywany na kary pozbawienia wolności za różne przestępstwa umyślne. A zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami art. 69 § 1 kk : Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast wg § 2- zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

W punkcie 2 wyroku, działając na podstawie art. 627 kpk, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 zł, a na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych [tekst jednolity Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z zm.] wymierzył mu opłatę kwocie 180 zł. Brak bowiem jakichkolwiek przesłanek, by rozważać zwolnienie oskarżonego z konieczności uiszczenia należności wynikających z faktu popełnienia przestępstwa.

/-/ SSR Tamara Grzelak